

Written by

Saturday, 26 May 2007 09:17 -

ஐந்தாம் பத்திரிகைகளுக்கும் மலோக பத்திரிகையாளர் சாய்நாத் இந்திய விவசாய வர்க்கம் நொறுங்கிச் சிதறுவதை உயிருள்ள சாட்சிகளாக தமது ஆங்கிலக் கட்டுரைகளில் படம் பிடித்துக் காட்டியுள்ளார். பன்னாட்டு உரக் கம்பனிகள், விதிகைக் கம்பனிகளின் படையெடுப்பின் விளைவாகவும், அவர்களது காலநகர விவசாயிகளின் கழுத்தற்குத் துணை நின்ற அதிகார வர்க்கம், அரசியல்வாதிகளின் துரோகத்தின் விளைவாகவும், மனெனி முறிக் கும் கந்துவட்டிக் கொடுமையின் விளைவாகவும் தற்கொலையைக் குத்தளப்பட்டு அவ்விவசாயிகளின் வாழ்க்கையை ஆதாரப்பிரவாக அக்கட்டுரைகளில் நாம் காண முடியும்.

கடன் வாங்கிய பணத்தில் மகளின் கல்யாணம், அதே நாளில் மருந்தைக் குடித்துச் சித்த தகப்பனின் கருமணி, ஊரவிட்டு வளையிறி பெயர் திரியாத ஊரில் அநாதைகளாக மருந்தைக் குடித்துச் சித்துப் போன குடும்பங்கள், தங்கள் உடல்களைக் கட்ட தங்கள் சொந்த ஊருக்கு அனுப்ப வேண்டாமென கடிதம் எழுதி வதைத் துவிட்டு சித்துப் போன விவசாயிகள் எத்தனைக் காட்சிகள்?

சிந்தித்துப் பாருங்கள். ஷில்பா ஷெட்டியின் விளம்பர அதிகாரிகளைப் போல அவ்விவசாயிகளுக்கு யாருமில்லை. அதனால் புள்ளி விவரங்களாய் மட்டும் சித்தி ஊடகங்களைக் கடந்து, மறைந்து போய் விட்டனர். தற்கொலை செய்து கொண்ட விவசாயிகளின் குடும்பங்கள் இன்னமும் உயிர் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறார்கள்.

Written by

Saturday, 26 May 2007 09:17 -

அவர்கள் இன்று என்ன செய்து கொண்டிருப்பார்கள்? குடும்பத்தின் தலைவன் போன பின்னால், அரசின் பிச்சைத் தொகை அவர்களுடைய வாழ்க்கையில் என்ன மாற்றத்தை ஏற்படுத்தியிருக்கிறது? அவர்களது வாழ்க்கை தலகீழாக ஏன் மாறியது என்றாவது அவர்களுக்குத் தெரியுமா? அவர்களை விளிம்பிற்கு நெட்டித் தள்ளும் வாழ்க்கையில் அதிர்ச்சியோ, மனப்போராட்டமோ, கண்ணீரோ, கதையோ இல்லையா? பின்னர் ஏன் இந்த நாட்டின் சிறுகதைகளில், நாவல்களில், செய்திக் கட்டுரைகளில், திரைப்படங்களில் அவர்கள் இல்லை?

பொறுக்கி வீரர்களின் பொறுக்கித்தனங்களிலும், மல்லாக் கொட்டைகளிலும் மாயந்தெழுந்து, கிராமப்புறங்களின் "யதார்த்த" வாழ்வைச் சொல்லும் சினிமாக்களை எடுத்துத் தள்ளிக் கொண்டிருக்கும் படப்பைலக பிரம்மாக்களின் கலை உணர்ச்சி, இந்த யதார்த்தமான, கவர்ச்சியற்ற, தயேந்தழியும் உண்மையான கிராம வாழ்க்கையை ஏன் கதைக் கருவாக ஏற்க மறுக்கிறது? அவர்களுக்கு, இயல்பான சோகம் "போர்" அடிக் கிறது.

அத்தகைய "போர்" அடிக் கும் திரைப்படமொன்றை நான் சமீபத்தில் பார்த்தேன். 1995இல் சூமித்ரா பாவே எனப் பவரால் உருவாக்கப்பட்ட தோகீ (இருபணிகள்) எனும் அந்த மராத் தியத் திரைப்படம், 1996இல் சமீகப் பிரசின்னைகளாக் கான சிறந்த திரைப்படமாகத் தேசிய விருது கொடுத்து மூடக் கட்டி விட்டது. "அவார்டு" படம் என்றான பின்னால் அது மக்கள் பார்க்கத் தகாதது என்பது இந்தியச் சினிமாவின் அடிப்படையான விதிகளில் ஒன்று. உண்மையில் இத் திரைப்படம் வழக்கமான "அவார்டு" படங்களாக் கு நரே எதிரான முறையில் உரக்கப் பேசும் கதாபாத்திரங்கள், பாடல்களுடைய படமே.

..

ஒரு வறிய மகாராஷ்டிர கிராமப்புறத்தில் வாழும் கௌரி, கிருஷ்ணே என்ற இளம் சகோதரிகளின் வாழ்க்கைதான் இப்படத்தில் மையக் கரு. மீதத் தவளான கௌரியின் திருமணத்திற்கு முந்தைய இரு நாட்களிலிருந்து படம் துவங்குகிறது. உறவினர்கள் சமீப திருமண மகிழ்ச்சியில் குடும்பமே திளக்கிறது. அதனைக் காலையறும் கும் விதமாக

Written by

Saturday, 26 May 2007 09:17 -

மணமகன் வீட்டார் மொத்தமும் வரும் வழியில் விபத்தில் இறந்து விட்ட செய்தி வந்திறங்குகிறது. அதிர்ச்சியில் தகப்பனுக்கு வாதம் வந்து விடுகிறது. குடும்பம் இடிந்து போகிறது.

அதிர்ஷ்டம் கிட்ட சனியனாக கௌரி ஊரால் பழிக்கப்படுகிறாள். வாதத்தினால் படுக்கையில் கிடக்கும் கணவனையும், இரு மகள்களையும், சிறுவனான மகனையும், மழ்க்கடிக் கும் கடன்களையும் சும்மக் வழியின்றி கௌரியின் தாய் திணறுகிறாள். நிலங்களையும், மாடுகளையும், எஞ்சியிருக்கும் நகைகளையும் விற்று உயிர் வாழப் போராடுகிறாள். கடன்காரர்கள் சூற்றி நெருக்குகிறார்கள். நாட்பட நாட்பட கௌரி பித்துப் பிடித்தவள் போல நிலை வறித்துக் கிடக்கிறாள். ஊர் அவளை சனியனாகக் காண ஏசுகிறது.

செய்வதறியாமல் விசும்பும் தாய், பம்பாயில் மில்லில் வலை செய்யும் தனது தம்பிக்கக் கடிதம் எழுதி வரவழைக்கிறாள். கௌரி இங்கே ஊராரிடம் வதைபடுவதிலிருந்தும், அவளால் அவளது தங்கை, தம்பி வாழ்க்கையும் பாதிக்கப்படுவதிலிருந்தும், சோத்துக்கே வழியற்றுக் கிடக்கும் நிலையிலிருந்தும் விடுபட, அவளை பம்பாய்க்கு அழைத்துச் சென்று ஏதனும் வலைக்குச் சேர்த்து விடும்படிக் கிறாள். சிந்திக்கும் தம்பி "சரி அழைத்துச் செல்கிறேன், ஆனால் என்ன வலை எனக் கேட்கக் கூடாது, மணியார்டர் மட்டும் மாதாமாதம் வந்து விடும்" என்கிறான். அதிர்ந்து போகிறாள் தாய். வதேனையில் கும்புறியவாறு, இறந்து போன மாப்பிள்ளை வீட்டாரோடு மகள் திரும்பிப் போகும்பொழுது இறந்ததாகக் கருதிக் கொள்ள வேண்டியதுதான் என்கிறாள்.

இரவு முழுவதும் தங்காமலிருக்கும் தாய், அதிகாலையில் தம்பியை எழுப்பி கௌரியை அழைத்துச் செல்லும்படி கிறாள். இவையெதுவும் அறியாத கௌரி, ஏதோ வலைக்குச் செல்வதாகக் கருதி மாமனோடு ஊரிலிருந்து மௌனமாக வௌியேறுகிறாள். பரிதவிப்போடு கிருஷ்ணயும், அவளது தம்பியும் அவளைப் பின்தொடர்ந்து சென்று வழியனுப்பி வகைக்கிறார்கள்.

Written by
Saturday, 26 May 2007 09:17 -

ஒரு விவசாயியைப் பொறுத்தவரை தான் கொண்டு வரும் அறம் சார்ந்த விழுவியங்களிலிருந்து வழுவுவதென்பது ஒரு வகை மரணம் தான். உண்மையான மரணத்தை எதிர்கொள்வதற்கு அதிகம் தடும்பாற்றும் காட்டாததாய், மகளைப் பம்பாய்க்கு அனுப்பும் முடிவில் லசோகத தடும்பாறுகிறாள். பம்பாயில் என்ன வேலை என்று மாமன் உடனே துச்சு சொல்லவில்லை. சொல்லாத போதிலும் விளங்கிக் கொள்கிறாள் தாய். பசி அறத்தைத் தின்னுகிறது.

இப்படித் தான் மும்பையின் சிவப்பு விளக்குப் பகுதிகளின் வீதிகளில் ஓவ்வொரு நாளும் கௌரிகளின் வந்திறங்குகிறார்கள். கௌரிகளுடைய நிலங்களையும், வயல்களையும், பன்னாட்டுக் கம்பனிகள் துகிலுரிய வழிவகுத்த அரசியல்வாதிகள், அதிகாரிகள் முதல் போலீசுக்காரன், பொறுக்கி வரையானவரும் அவர்களதை துகிலுரிகிறார்கள்.

இன்று சிங்கப் பிரதமரின் தலைமையில், நந்திகிராமத்திலிருந்தும் விரட்டியடிக்கப்பட்டும் விவசாயிகள் நாளடைவில் அத்தகைய நிலங்களையே வந்து வீழ்வார்கள். ரத்தனாடாவும், மார்ச்சிஸ்டுங்களும் கோடிகளையும, நிலங்களையும பண்டம் மாற்றிக் கொண்டு படுத்துறங்கும் வளையில் கௌரிகளும், கிருஷ்ணர்களும் சோனாகஞ்சியில் துகிலுரியப் படுவார்கள் ... வறற்றுமையில் ஒற்றுமையைக் கண்ட இந்தப் புண்ணிய தசேத்தின், இந்த வளரந்து வரும் வல்லரசின் சாதனைகளில் ஒன்று என்ன?

மொழி, இன், சாதி எல்லைகளைக் கடந்து உ.பி.யிலிருந்தும், பீ காரிலிருந்தும், மகாராட்டிரத்திலிருந்தும், ஆந்திராவிலிருந்தும் "நூறு ரூபாய்க்கு கட்ட பெறுமானமில்லாத" மஞ்சிக்களைப் பெற்று (உபயம் : பருத்திவீரன்) விவசாய வர்க்கப் பெண்கள் தசேய நடுஞ்சாலகையில் காமாட்டிப்புராவில், சோனாகாஞ்சியில் கைகாட்டி நிற்கிறார்கள். நபோளப் பெண்கள் மும்பை விபச்சார சந்தையில் 3,4 ஆண்டுகள் தம்மை விற்பது தமது திருமணத்திற்கான தொகையைச் சமீபத்துக் கொண்டு சனென்று, திருமணம் செய்து

